

Várákoszás (240 × 50 cm, pannó, festés, ceruzarajz, 2008)

KNEISZ DÓRA

Országok temetője

Hedvig szórakozottan bámulta a csészét a kezében, benne azzal a folyadékkal, amely megtanította neki a halandóság titkát. Vagyis a teával. Ez az ital döbbsentette rá az élet egyik legnagyobb titkára. Arra, hogy a törekeny emberi élet éppen attól olyan értékes, hogy ijesztően hamar elfogy.

Más dolgok pedig attól válnak módfelett fontossá, hogy sohasem fogynak el. Például az előttük álló út.

A lány mélyet sóhajtott, és sokadszorra is felidézte, hogy miért is van most itt.

A tea összekötötte a jelent a múlttal. Hedvig ugyanis azon a napon is éppen mentolos teát szűröcsölt, amikor a húga, Henrietta beállított a lakásába, hátizsákkal a hátán, széles vigyorral és olyan külsővel, mint aki éppen most lépett partra egy megáradt folyóból.

– Megtaláltam az országok temetőjét – közölte egyszerűen.

– Az országok temetőjét? – ismételte Hedvig barátja, Márk, kellő iróniával a hangjában. – Úgy érted, azt a temetőt, ahová az egykoron létezett országok élő testté varázsolt valóját rejtették? Kiscsibe, az a hely nem több városi legendánál. Ráadásul a történet szerint a huszonegyedik század utolsó élő boszorkánya tette ezt, kétségbeesésből, hogy megmenthesse a hazáját... Heni, ugye te sem hiszed el, hogy ez igaz lehet?

– Nem hiszem, hanem tudom. Mi több, most már azt is tudom, hogy hol van Magyarország holtteste.

– Na, és hol?

– Ott, ahol a Tisza kettéágazik.

Hedvig körbeforgatta a meleg folyadékot a pohárban. Jelen pillanatban sem tudta volna megmondani, miért követte a hógát egészen a folyóig. Volt némi értelmé annak, amit mondott. Hiszen or-

száguk történelme ott kezdődött el. De hogy maga is hitt-e abban, hogy találnak ott bármit? Nem. Egyáltalán nem.

Ám a test, amelyet egykoron Magyarországának neveztek, ott várta őket.

Jó néhány évvel ezelőtt, amikor az embereket még érdekelték a birodalmak sorsai, egy tudós számításokat végzett. Ha egy ország szívét legkésőbb tíz évvel azután újraindítják, hogy lakosai elhagyták azt, újjáéledhet. Ha az illető nem hibázott a számításaiban, még egy hónap állt rendelkezésükre. Tehát ő és Márk felpakoltak annyi élelmiszert, amennyit csak elbírtak, és elindultak a test középpontja felé.

Hedviget egy cseppnyi langymeleg tea rángatta vissza a jelenbe, mely a kézfejére hullt, éppen időben ahhoz, hogy értesüljön barátja elhatározásáról:

– Visszafordulunk – jelezte Márk. A lányt nem lepte meg túlzottan a kijelentés. Immáron másfél hete gyalogoltak szülőhazájuk végtelennek tűnő torkában, élelmiszer- és italkészletük megcsappant, így dönteniük kellett: vagy visszafordulnak, vagy pedig továbbhaladnak, és talán felélesztik azt a bizonyos szívet, talán nem, de egész biztosan éhen halnak.

– Úgy érted, visszafordulsz.

– Hedvig, ugye csak viccelsz?

– Nem én.

– Meg fogsz halni. Méghozzá értelmetlenül.

– Tudom.

– Mit adott neked ez az ország, hogy hajlandó vagy érte az életedet adni?

– Történelmet. Szülőföldet. Embereket. Önmagamat. És hitet. Hiszek abban, hogy mindezekért megéri próbálkozni. A végsőkig.

Márk kinyitotta a száját, de nem talált szavakat. Így csupán felkapta a hátizsákját, és elindult visszafelé. Nem fordult vissza. A léptek hangjából megértette, hogy barátja a másik irányba indult el.